

Aikansa kutakin

Olen jo yli neljäkymmentä vuotta harrastanut maanmittausta aluksi omalla kustannuksella valtion ylläpitämässä oppilaitoksessa ja sittemmin enemmän tai vähemmän koftuullista korvausta vastaan työpaikalla.

Tänä aikana on maanmittaustekniikassa edetty aimo harppaus. Itse asiassa, kun vähän paneutuu historiaan, voitaneen perustellusti väittää, että koskaan ei kehitys ole edennyt niin vinhaa vauhtia. Kun opiskeluaikana vielä selailtiin taulukoita ja pyöriteltiin ”piikkisikoja”, niin nyt klikkaillaan PC:n äärellä ja tuloksia syntyy alta aikayksikön ja niitä siirrellään sähköisesti sinne tänne. Hyvä kun aikanaan päästiin kartonkipohjaisista kartoista muoviin, niin nyt karttatietokannat pyörivät tietokoneen syövereissä ja niitä jaellaan laajakaistoja pitkin jopa kotiin.

Kiinteistöt rekisteröitiin kirjoittamalla kynällä maarekisteriin tai tonttikirjaan ja kiinteistöistä pidettiin indeksiluontoista epävirallista rekisterikarttaa. Nyt naputellaan tiedot suoraan toimituksista jonkin elektronikan sekaan, jota kutsutaan kiinteistörekisteriksi ja jota voi selailta vaikka kotoaan.

Aikanaan käytettiin prismaa tai teodoliittia sekä mittanauhaa pisteiden sijainnin määrittämiseen. Hyvä kun geodimetri työväline laskentavaiheineen oli tullut markkinoille. Nyt paikannuskin sujuu hämmästyttävällä tavalla satelliittien avulla ja sitä kutsutaan GPS:ksi. Jos on autoonsa hommannut pienen boksen, niin sen avulla voi saada opastuksen paikkaan kuin paikkaan.

Mutta ei tämä ole riittänyt, vaan rekisterit ja kartat ovat alkaneet yhteiselon

ja tätä eloa kutsutaan paikkatietojärjestelmäksi. Rekistereihin sullottua tietoa voidaan visualisoida kartoilla ja kartalta pääsee hyppimään rekistereihin. Voidaan tuottaa erilaisia tilastoja ja analysoida trendejä.

Ikään kuin tämä ei olisi jo riittänyt. Ammatinharjoittamisaikanani on alamme koko lainsäädäntö pantu uusiksi! Matkalla hävisi kaavoitusalueiden jakolaki ja aikanaan mielestäni hyvästä kaavoitusmittausasetuksestakin on vain tynkä jäljellä. Tosin aikanaan ajamani johtotietoasetus jäi vain paperille. Viime vuosina ovat ajatuksiani askarruttaneet kolmiulotteiset kiinteistöt. Olen hyvilläni ymmärtänyt niin, että asian edellyttämää lainsäädäntöä ollaan myönteisessä hengessä valmistelemassa.

Mikään ei viittaa siihen, että kehitys olisi hiipumassa. Ehkä niin perustavaa laatua olevaa teknistä muutosta, kuin mitä digitaaliaikaan siirtyminen oli, ei aivan heti ole näköpiirissä, mutta todellisuuden mallintaminen ja tietojen keräämisen sekä käsittelyn tehokkuus ja monipuolisuus kasvaa edelleen nopeasti. Paikantamisvälineet pienenevät ja tarkentuvat, ilmakuvaus ja laserskannaus mahdollistavat yhä nopeamman maanpinnan mallintamisen ja yhä kasvava tietomäärä kasaantuu rekistereihin.

Koskakohan ihmisiin ja rajapisteisiin pannaan sirut, jotta nekin ovat sähköisillä välineillä paikannettavissa?

Kuten tästä jutusta ilmenee alkaa katse olla jo paljon ”vanhoissa hyvissä ajoissa” ja uuden tilanteeni takia en enää pysty olemaan entisellä tavalla ajan pulssilla. Niinpä jätän tämän palstan täyttämisen tältä erää.

Entäs nyt sitten? Nyt voi alkaa seurata miten ihmiskunta jatkaa hurjaa lisääntymistään ja täyttää joka saaren ja notkelman sekä tehokkaasti alistaa kaiken luonnon palvelukseensa. Porukka kaivaa vielä kaiken mitä löytyy maanpinnan altakin, oli se sitten kaasua, öljyä tai mitä tahansa mineraalia. Vaikka maapallon ilmasto on olemassaolonsa aikana muuttunut aina johonkin suuntaan omia aikojaan, niin kyllä tässä alkaa epäillä, että kun ihmiskunta on puristamassa ja pystyy puristamaan viimeisetkin mehut irti tästä pallosta, että sekin johonkin vaikuttaa.

Katsotaan kuinka tässä käy.

Kiitos ja näkemiin!

Jurgen Gronfors

jurgen.gronfors@luukku.com